

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: I. K.**, zast. JUDr. Vlastimilem Vezdenkem, advokátem se sídlem Hauerova 3, Opava, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor vnitřních věcí**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2007, č. j. MSK 93208/2007, sp. zn. VV/29125/2007/Hav, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2011, č. j. 58 Ca 86/2007 – 154,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Vlastimilu Vezdenkovi, advokátu se sídlem Hauerova 3, Opava, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jím vydané rozhodnutí ze dne 3. 7. 2007, č. j. MSK 93208/2007, sp. zn. VV/29125/2007/Hav. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odboru vnitřních věcí, oddělení přestupků (dále též „správní orgán“), ze dne 23. 4. 2007, č. j. 28126/2006/PRES. Žalobce byl na základě uvedených rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku dle ustanovení § 50 odst. 1 písm.

a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o přestupcích“).

Uvedeného přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 2. 11. 2006 kolem 13.00 hod. fyzicky napadl S. B., bytem v K., P. B. 102, před supermarketem Kaufland na ulici H. v O. tak, že do něj dvakrát najel nákupním vozíkem a následně na dvorku před domem č. 39 na stejné ulici jmenovanému poškodil osobní motorové vozidlo zn. Honda Civic tak, že kopl do nárazníku a blatníku vozidla a způsobil tak škodu ve výši 1000 Kč, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním a úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci takového majetku. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Tímtéž rozhodnutím bylo řízení o přestupku proti majetku podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, jehož se žalobce měl dopustit dne 2. 11. 2006 na dvorku před domem č. 39 na ulici H. v O. tím, že měl rozbít květináč s rostlinou a způsobit tak škodu S. B. ve výši 500 Kč, zastaveno a současně bylo zastaveno řízení o přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se žalobce měl dopustit 2. 11. 2006 před supermarketem Kaufland na ulici H. v O. tím, že měl udeřit pěstí do obličeje S. B.

Krajský soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“), pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Po provedené rekapitulaci dosavadního řízení dospěl krajský soud k závěru, že jedinými důkazy svědčícími o spáchání protiprávního jednání žalobce, tj. opakovaného najetí nákupním vozíkem do S. B. a poškození jeho motorového vozidla zn. Honda Civic, byly svědecké výpovědi svědků S. B. a D. N. Tito svědci však současně uvedli, že se žalobcem měli opakované konflikty a jejich vztah k žalobci tedy nelze považovat za zcela objektivní a zcela nepodjatý. Za zcela nelogický pak v této souvislosti krajský soud označil závěr správního orgánu o odložení věci ze dne 19. 1. 2007, tj. oznámení o přestupku proti podezřelému S. B. V této věci se totiž jednalo o tentýž incident, který proběhl před supermarketem Kaufland a na dvorku u domu č. 39 v ulici H., v O., přičemž správní orgán tuto věc odložil, neboť tvrzení podezřelého (pana B.) stojí proti tvrzení oznamovatele (žalobce) a správnímu orgánu se již nenabízel žádný přímý ani nepřímý důkaz, který by odůvodňoval zahájení řízení.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel kasační námitky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozsudku stěžovatel spatřuje v kusém odůvodnění krajského soudu ve vztahu k neobjektivitě vyslechnutých svědků.

Hodnocení svědeckých výpovědí bylo provedeno oběma správními orgány a má odraz v odůvodnění napadených rozhodnutí. Výsledkem uvedeného hodnocení bylo mimo jiné i to, že řízení o přestupku bylo zčásti zastaveno. Ve zbývající části však shledaly oba správní orgány výpovědi svědků přesvědčivými a bylo z nich správními orgány vycházeno. Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že projednávanou věcí se zabývalo Ministerstvo vnitra, které neshledalo předpoklady k zahájení přezkumu.

Aplikace tak kusé úvahy a závěrů na ni založených do praxe správních orgánů by v podstatě znamenala nezbytné navození důkazní nouze ve všech analogických případech, kdy by jedinými svědky přestupku byly osoby, které nejsou ve vztahu

k podezřelým ze spáchání přestupků zcela neutrálními, a v podstatě samozřejmě pak v případech, kdy by mělo být dokazováno svědeckými výslechy samotných poškozených.

Stěžovatel v kasační stížnosti v obecné rovině zpochybňuje své oprávnění označit jakékoliv svědecké výpovědi za nevěrohodné a naznačuje, že stejná úvaha, jakou provedl krajský soud v napadeném rozsudku, tj. nevěrohodnost svědků opřená pouze o předešlý spor mezi obviněným z přestupku a svědky, by nepochybně ve správním soudnictví neobstála, a měla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Nesprávné právní posouzení pak úzce souvisí s výše uvedeným. Krajský soud zřejmě dovozuje, že postup správních orgánů nebyl v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Jelikož však odůvodnění rozsudku v tomto ohledu postrádá jakoukoliv konkrétní úvahu, nemůže stěžovatel namítat nic jiného, než že nadále považuje svůj postup za správný a v souladu se zákonem. Správní orgány správně aplikovaly ustanovení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, když výpovědi svědků vyhodnotily na základě všech okolností případu jako věrohodné a případné pro uznání viny žalobce.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti úvodem zdůraznil, že žalovaný nesplnil povinnost uloženou mu krajským soudem, tj. povinnost uhradit žalobci náklady řízení. Žalobce považuje svědecké výpovědi za neobjektivní, a to z důvodů vzájemných předešlých konfliktů. Svědkyně N. v minulost dokonce zorganizovala přepadení žalobce, kdy se v noci vloupal do bytu žalobce její syn. Dle jeho názoru se svědci dopustili křivé výpovědi, křivého svědectví a ublížení na zdraví (celková doba léčení žalobce trvala od 2. 11. 2006 do 14. 11. 2006, jak dokládá znalecký posudek zpracovaný soudním znalcem na základě opatření Policie ČR, Okresního ředitelství, služby kriminální policie a vyšetřování v Opavě). Obdobně žalobce považuje za neobjektivní sepis výpovědí příslušnou pracovnicí správního orgánu. Neobjektivní je i vedoucí přestupkového oddělení správního orgánu. Nesouhlasí s rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 18. 11. 2011, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku a zrušeno rozhodnutí prvostupňového orgánu. Tímto způsobem totiž správní orgány zakrývají svůj protizákonný postup, v odůvodnění rozhodnutí není kromě konstatování o uplynutí prekluzivní lhůty žádná zmínka o tom, k čemu ve skutečnosti došlo. Sankce nebudou uděleny žádné a jediný, kdo na protizákonné postupy správních orgánů doplatil, je žalobce. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci zde uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu kasační soud ověřil následující pro věc podstatné skutečnosti.

Žalobce byl na základě shora uvedených rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku dle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Uvedeného přestupku se měl žalobce I. K., nar. X (dále jen „žalobce“), dopustit tím, že dne 2. 11. 2006, kolem 13.00 hod., fyzicky napadl S. B., nar. X, bytem v K., P. B. 102, před supermarketem Kaufland, na ulici H. v O. tak, že do něj dvakrát najel nákupním vozíkem a následně na dvorku před domem č. 39 na stejné ulici jmenovanému poškodil osobní motorové vozidlo zn. Honda Civic tak, že kopl do nárazníku a blatníku vozidla a způsobil tak škodu ve výši 1000 Kč, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním a úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci takového majetku. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Dle vysvětlení svědkyně D. N. na Policii ČR ze dne 7. 11. 2006, založeného ve správním spisu, se D. N. dne 2. 11. 2006 kolem 12.35 hod. nacházela na parkovišti před supermarketem Kaufland, kde viděla žalobce, u kterého kdysi byla v podnájmu a se kterým mají s přítelem S. B. neustálé problémy. Svědkyně viděla žalobce u vozidla, které užívá, a zjistila, že toto vozidlo je poškozeno a jeho pravá část je poškrábána. Zavolala svému příteli S. B., že má přijet na parkoviště před supermarket Kaufland, že má poškozené vozidlo a že se kolem tohoto vozidla pohyboval žalobce. Když S. B. přijel, čekali na žalobce, který mezitím odešel do supermarketu. Když žalobce vycházel, zeptal se ho S. B. „proč jim nedá pokoj, proč to dělá“. Na to žalobce do S. B. úmyslně opakovaně najel nákupním vozíkem a vulgárně oběma svědkům nadával. Následně žalobce praštil S. B. do obličeje, ale to už slovně zasáhl do potyčky muž, co před vchodem supermarketu prodával ponožky. Žalobce z místa utekl. Svědci se vrátili domů, nechtěli nic oznamovat, neboť mají se žalobcem již dost zkušeností a jednání na MM Opava k ničemu nevedlo. Ve 13 hod. slyšeli bouchnout branku od plotu v místě jejich bydliště. Uviděli z verandy žalobce, jak rozkopává květináč s květinou v hodnotě 500 Kč. S. B. vyběhl ven a viděl, jak žalobce kope do jeho osobního vozidla Honda Civic a to tak, že ulomil držák SPZ a na předním nárazníku způsobil škrábanec o délce 6 cm a na blatníku byla stopa po jeho obuvi. Po té žalobce S. B. napadl, vulgárně mu nadával, zakopl a spadl na zem. Následně přivolali hlídku nejprve městské policie, která přivolala OOPČR Opava. Celou dobu než přijela hlídka, držel S. B. žalobce za ruce, z místa pak odjel žalobce s Policií ČR sanitkou na ošetření.

Svědek B. ve vysvětlení na Policii ČR ze dne 7. 11. 2006, založeném ve správním spisu, uvedl, že dne 2. 11. 2006 mu zatelefonovala jeho přítelkyně D. N., aby přijel na parkoviště před supermarket Kaufland, že má poškozené vozidlo a že se kolem tohoto vozidla pohybuje žalobce. Žalobce jim již delší dobu dělal problémy. Poté čekali na žalobce, který šel mezitím nakoupit. Když žalobce vycházel, zeptal se ho, proč jim nedá pokoj, přičemž žalobce do něj úmyslně dvakrát najel nákupním vozíkem a vulgárně jej napadal, také jej udeřil pěstí do obličeje. Svědci se vrátili domů, nechtěli nic oznamovat, neboť mají se žalobcem již dost zkušeností, ale jednání na MM Opava k ničemu nevedlo. Ve 13 hod. slyšeli bouchnout branku od plotu v místě jejich bydliště. Uviděli z verandy žalobce, jak rozkopává květináč s květinou v hodnotě 500 Kč. S. B. vyběhl ven a viděl, jak žalobce kope do jeho osobního vozidla Honda Civic a to tak, že ulomil držák SPZ a na předním nárazníku způsobil škrábanec o délce 6 cm a na blatníku byla stopa po jeho obuvi. Po té žalobce S. B. napadl, vulgárně mu nadával, zakopl a spadl na zem. Následně přivolali hlídku nejprve městské policie, která přivolala OOPČR Opava. Celou dobu než přijela hlídka, držel S. B. žalobce za ruce, z místa pak odjel žalobce s Policií ČR sanitkou na ošetření.

Žalobce v podaném vysvětlení na Policii ČR ze dne 13. 11. 2006, založeném ve správním spisu, vypověděl, že dne 2. 11. 2006 šel po ul. H. v O. na nákup do supermarketu Kaufland. Když procházel kolem domu č. 39 na stejné ulici, uviděl svědkyni N., která jej také zahlédla. Na parkovišti nikomu žádné vozidlo nepoškodil, když si odvážel nákup ze supermarketu, přistoupil k němu svědek B. a obvinil jej z plivání na vrata. Po vzájemné slovní rozepři se na žalobce svědek B. vrhl, ten se snažil bránit nákupním vozíkem. Poté svědek B. žalobce udeřil do tváře. Následně se tam objevila D. N., která jej začala slovně napadat. Když se vracel domů, viděl u OBI vozidlo Honda, ve kterém seděli S. B. a D. N., vozidlo následně zacouvalo do dvora domu č. 39 na ulici H. Vrata zůstala otevřená, při cestě žalobce kolem vrat svědek B. žalobce opětovně slovně a fyzicky napadl tak, že se utrhly uši od igelitové tašky, kterou žalobce nesl, a nákup se rozsypal na chodník. Následně na radu svědkyně N. zatáhl S. B. žalobce do dvora a povalil jej na zem a bil jej do hlavy. Svědkyně N. posbírala nákup z chodníku a řekla S. B., aby žalobce držel, že jde přivolat policii. Městská policie zavolala Policii ČR a ta přivolala sanitku, která odvezla žalobce k lékařskému ošetření.

Podle protokolu o události, č. 2992/2006, založeného ve správním spisu, oznámila D. N., že dne 2. 11. 2006, v době kolem 13 hod. došlo v prostoru před supermarketem Kaufland na ul. H. v O. k fyzickému napadení jejího přítele S. B. ze strany žalobce, který do něj úmyslně najel nákupním vozíkem a poté jej kopl do nohy, kdy to dále pokračovalo v době kolem 13.30 hod. v prostoru před domem č. 39 na ul. H. v O., kde se oba jmenovaní opětovně napadli, když přitom došlo ke zranění žalobce, které si vyžádalo lékařské vyšetření v SN Opava, kam byl žalobce přivezen přivolanou sanitkou, a to na jeho vlastní žádost.

Ve správním spisu je založen záznam o odložení věci, týkající se oznámení o přestupku proti S. B., který se měl dopustit přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tím, že měl dne 2. 11. 2006 napadnout v době kolem 13 hod. žalobce před supermarketem Kaufland v O., na ul. H. a dále na dvorku u domu č. 39 na stejné ulici. Odložení věci je odůvodněno tím, „*že tvrzení o přestupku obviněného stojí proti tvrzení oznamovatele a vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu nenabízel žádný přímý ani nepřímý důkaz, kterými by bylo odůvodněno zahájení řízení o přestupku, dospěl správní orgán k závěru, že v jednání obviněného nebyl naplněn znak přestupku, který byl tomuto kladen za vinu*“.

První námitkou, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval, je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (ex officio). Je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu kasačním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

V této souvislosti je proto nutné alespoň v krátkosti poznamenat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (ratio decidendi) anebo by tyto

důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení. Nic takového však Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil.

Kasační soud ze žaloby ověřil, že žalobce vymezil v žalobě rámec přezkumu tak, že správní orgány jednostranně uvěřily svědeckým výpovědím S. B. a D. N., přičemž na námitky žalobce nebraly ohled. Uvedl, že kromě těchto výpovědí nebyl a není k dispozici jediný spolehlivý důkaz o jeho vině s tím, že jemu vytýkané jednání popírá. Upozornil na blízký vztah svědků a nelogičnost tvrzení stěžovatele, že blízký vztah svědků nemá vliv na jejich výpovědi.

Krajský soud při posuzování shora uvedené námitky vyšel ze skutkových zjištění správních orgánů, provedl podrobnou rekapitulaci zjištěného skutkového stavu a poté dospěl k závěru, že postup správních orgánů vykazuje žalobcem namítané vady. Krajský soud zdůraznil, že výpovědi svědků jsou jedinými důkazy o vině žalobce, přičemž jejich vzájemný blízký vztah a dřívější opakované konflikty se žalobcem jsou nesporné. V této souvislosti upozornil na zcela nelogický postup správního orgánu, který za stejné důkazní situace odložil věc týkající se téhož incidentu, tentokrát však přestupku proti S. B., s odůvodněním, že tvrzení žalobce a obviněného si odporují a správní orgán nemá žádné další důkazy.

Výše uvedená úvaha krajského soudu je zcela srozumitelná a logická. Z podrobně provedené rekapitulace skutkového stavu je totiž zcela jednoznačné, že žalobce byl uznán vinným z opakovaného najetí nákupním vozíkem na svědka S. B. a z poškození jeho osobního motorového vozidlo značky Honda Civic pouze na základě svědeckých výpovědí S. B. a jeho družky svědkyně D. N., přičemž na základě svědeckých výpovědí zcela stejných osob bylo řízení ohledně dalšího tvrzeného protiprávního jednání žalobce správním orgánem zastaveno a v případě obviněného B. byla věc dokonce odložena.

Správní orgán v rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným, uvedl, že vina žalobce byla prokázána především výpověďmi obou svědků, kteří shodně popsali jak způsob fyzického napadení, kdy žalobce dvakrát najel nákupním vozíkem na svědka S. B., tak i místo a dobu, kdy se přestupky staly, a také svědeckými výpověďmi potvrdili úmysl obviněného poškodit osobní motorové vozidlo značky Honda Civic, kdy obviněného žalobce viděli dvakrát kopnout do uvedeného vozidla. Ve stejném rozhodnutí správní orgán ovšem uvedl, že řízení v případě dalšího přestupku žalobce proti majetku zastavil, neboť proti sobě stojí tvrzení žalobce, který popřel, že by měl rozbít květináč s rostlinou na dvoře domu č. 39 v ulici H. v O., proti tvrzení svědkyně D. N., přičemž svědek B. neviděl žalobce květináč rozbíjet. Vzhledem k tomu, že správnímu orgánu se již nenabízely žádné jiné přímé či nepřímé důkazy, řízení na základě zásady *in dubio pro reo* v této věci zastavil.

Obdobným způsobem správní orgán odůvodnil zastavení řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití, kdy svědci věrohodně nepotvrdili, že žalobce fyzicky napadl S. B. tak, že jej měl udeřit pěstí do obličeje.

Dle názoru kasačního soudu nemá výše uvedený postup správního orgánu žádnou oporu. Tvrzení žalobce ohledně jednání, za které mu byla správním orgánem uložena sankce, se od samého počátku zcela lišilo od popisu události oběma svědky, přičemž správní orgány bez dalšího uvěřily svědkům. Zcela shodná důkazní situace ovšem byla i

v případě přestupku proti majetku, kterého se měl žalobce dopustit rozkopnutím květináče na dvorku domu č. 39 v ul. H., či přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl žalobce dopustit tím, že téhož dne udeřil svědka B. před prodejnou Kaufland do obličeje. Tato řízení však správní orgán pro rozporná tvrzení žalobce a svědků a pro nedostatek jiných důkazů, v souladu se zásadou *in dubio pro reo,* zastavil.

Jedinými důkazy ve věci byly svědecké výpovědi svědků, jejichž skutkovou verzi příběhu žalobce od samého počátku rozporoval. Správní orgán tedy za zcela stejné důkazní situace ve dvou případech uznal žalobce vinným a ve dvou případech řízení pro rozporná tvrzení žalobce a svědků a nedostatek dalších důkazů zastavil. Obdobným způsobem postupoval správní orgán v případě obvinění z přestupku svědka B., kdy dokonce věc odložil, a na který zcela správně poukázal krajský soud. Z odůvodnění odložení věci vyplývá, že *„tvrzení o přestupku obviněného stojí proti tvrzení oznamovatele a vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu nenabízel žádný přímý ani nepřímý důkaz, kterými by bylo odůvodněno zahájení řízení o přestupku, dospěl správní orgán k závěru, že v jednání obviněného nebyl naplněn znak přestupku, který byl tomuto kladen za vinu*".

Rozpory ve výpovědích svědků ohledně např. rozkopnutého květináče a výpovědi žalobce se žádným způsobem neliší od rozporů ohledně jednání, ze kterých byl žalobce uznán vinným a která jsou vždy žalobcem a svědky popisovaná rozdílně. Tak např. v případě rozkopnutého květináče svědci nejprve shodně uvedli (vysvětlení D. N. ze dne 7. 11. 2006, vysvětlení S. B. ze dne 7. 11. 2006, na které oba odkazovali při podání vysvětlení na Magistrátu města Opava dne 18. 12. 2006), že viděli žalobce z verandy, jak rozkopává květináč s rostlinou v hodnotě 500 Kč. Následně při svědecké výpovědi na Magistrátu města Opavy dne 10. 4. 2007 nejprve svědek B. k dotazům správního orgánu uvedl, že neví, o jakou se jednalo rostlinu ani z jakého materiálu byl rozbitý květináč, když vyběhl ven z domu, ležel na zemi rozbitý květináč s kytkou. Stejně vypovídala téhož dne i svědkyně N., která zdůraznila, že viděla žalobce rozkopávat květináč s oleandrem. Žalobce nikdy žádnou z uvedených skutkových verzí popisované události nepotvrdil, stejně tak jak ji ovšem nepotvrdil v případě jednání, za které byl shledán vinným. Jinými slovy skutková verze žalobce a skutková verze svědků se lišila ve všech popisovaných případech a ve všech těchto případech nebyly kromě protichůdných tvrzení žalobce a svědků k dispozici žádné jiné důkazy.

Pokud jde o namítané nesprávné právní posouzení věrohodnosti svědků, pak kasační soud uvádí, že skutečnost, že svědci měli se žalobcem opakované konflikty, je nesporná, stejně tak jako skutečnost, že svědci spolu žijí ve společné domácnosti. Nesporným je i zcela rozdílný popis událostí, které se měly onoho dne udát. Právě s ohledem na skutkovou situaci v projednávané věci a na postavení svědků v této věci lze konstatovat, že se nejedná o osoby, které by si navzájem svými tvrzeními mohly zcela objektivně a nestranně skutkovou verzi událostí potvrdit a bez dalšího převážit nad skutkovou verzí žalobce. Správní orgány žádné relevantní argumenty, proč by tomu tak v projednávané věci mělo být, v napadených rozhodnutích neuvedly. Kasační námitky stěžovatele, dle kterých byly svědecké výpovědi považovány po právu za přesvědčivé, kasační soud totiž nesdílí.

V rámci odvolacího řízení žalobce namítal, že jedinými důkazy proti němu jsou výpovědi uvedených svědků, přičemž je zcela nelogické, aby jednou bylo těmto výpovědím uvěřeno (najetí nákupním vozíkem do svědka B. a poškození automobilu Honda Civic),

zatímco, pokud jde o fyzické napadení svědka B. a rozbití květináče, je konstatována svědecká nevěrohodnost a důkazní nouze. Žalobce průběh události tak, jak jej popsali svědci, popřel a současně upozorňoval na skutečnost, že svědci žijí v důvěrném vztahu a mohou být domluveni. Jejich výpovědi označil za vykonstruované a lživé s úmyslem žalobce poškodit

Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatel k této námitce uvádí, že *žalobce neměl proti výpovědí jednotlivých svědků výhrady, pouze konstatoval, že to jsou lži, dalších důkazů nenavrhl*". Kasační soud má za to, že pokud žalobce označil výpovědí svědků za lživé, nelze současně konstatovat, že proti svědeckým výpovědím neměl žalobce výhrady. Závěr, dle kterého považuje správní orgán tyto výpovědi za přesvědčivé, neboť žalobce žádnými důkazy svou výpověď nepodpořil, je zcela subjektivní, neboť svědci kromě svých vlastních tvrzení svoji verzi příběhu také žádnými jinými důkazy nepodpořili.

Námitku nevěrohodnosti svědků z důvodu jejich blízkého vztahu pak stěžovatel vypořádal pouze konstatováním, dle kterého „*jejich blízký vztah nemá vliv na věrohodnost jejich výpovědi, neboť svědci byli řádně poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat*". Kasačnímu soudu není skutečně zřejmé, jak může poučení svědků přispět k jejich věrohodnosti a negovat objektivně zjištěné skutečnosti, tj. jednak vzájemný blízký vztah svědků a především jejich dlouhodobé konfliktní vztahy s žalobcem. Nabízí se také otázka, z jakého důvodu při zvolené logice odůvodnění nemá stejné či obdobné poučení žalobce obdobný následek, tj. věrohodnost jeho výpovědi.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Nad rámec rozhodovacích důvodů kasační soud uvádí, že se zabýval otázkou prekluze lhůty pro projednání přestupku, na kterou upozornil žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti v souvislosti s rozhodnutím stěžovatele ze dne 18. 11. 2011, č. j. MSK 193551/2011, založeném ve správním spisu. Prekluzí se ostatně správní soudy zabývají i bez námitky, tj. z úřední povinnosti, pokud však uplynutí prekluzivní lhůty neshledají, nemusí se k této otázce nad rámec žalobních důvodů v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně vyjadřovat.

V souladu s ustanovením § 20 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. V projednávané věci tak poslední den prekluzivní lhůty připadl na 2. 11. 2007. Rozhodnutí stěžovatele nabylo právní moci dne 9. 7. 2007, tj. ještě před uplynutím zákonem stanovené prekluzivní lhůty. V souladu s ustanovením § 41 soudního řádu správního stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.

V projednávané věci se tak jednoroční prekluzivní lhůta v souladu s ustanovením § 41 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 72 s. ř. s. zastavila podáním žaloby u Okresního soudu v Opavě dne 28. 8. 2007 a neběžela až do právní moci usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 3. 2008, č. j. 58 Ca 86/2007 - 27, kterým krajský soud zastavil řízení o této žalobě pro nezaplacení soudního poplatku. Usnesení nabylo právní moci dne 5. 6.

2008. Dne 16. 6. 2008 byla proti tomuto rozhodnutí podána k poštovní přepravě kasační stížnost žalobce, která měla za následek opětovné zastavení jednoroční prekluzivní lhůty a to až do právní moci nyní přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, tj. do 7. 11. 2011, po té počala lhůta znovu běžet a podáním kasační stížnosti v nyní projednávané věci se opět dnem 16. 11. 2011 zastavila a nepoběží až do právní moci tohoto rozsudku.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch a nemá proto dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2009, č. j. 58 Ca 86/2007 - 66, byl žalobci k ochraně jeho práv na základě jeho žádosti ustanoven zástupce advokát JUDr. Vlastimil Vezdenko. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přitom zástupci žalobce, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

V projednávané věci však ze spisového materiálu neplyne, že by ustanovený zástupce žalobce učinil některý z úkonů právní služby ve smyslu ustanovení § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za který by mu mimosmluvní odměna náležela. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu